

LEGENDEN DER BLOEMEN

MADIELIEFJES

DOOR NANNIE VAN WEHL

Ga mee, de eeuwen door, terug!

Ga mee, laten we ver, ver wegtrekken, laten we den weg langs gaan der vrome gedachten, den weg der duizend gebeden, den weg der zuchten van verlangen.

De hooge bergen af, de vlakte van Jizreël in. Nu zijn we in Palestina.

Hier in het stadje aan den voet der bergen willen we blijven, in Nazareth. En er zoeken het huis van Jozef, den timmerman.

Het is de Palestijnsche winter. Alles heeft gebloeid en vrucht gedragen. Nu rust alles en wacht, om dan wéér te bloeien en vrucht te dragen.

En de zoon van Jozef den timmerman is treurig, omdat er geen bloemen zijn.

Onder het afdak bij haar woning zit Maria, de vrouw van den timmerman. Ze naait. Op haar schoot ligt wit linnen; haar slanke, vlugge handen reppen zich. Zoo nu en dan ziet ze even naar haar kleinen lieveling, die daar dartelt in den tuin voor het huisje, maar telkens peinzend stilstaat, omdat er geen bloemen zijn.

Geen bloemen! Geen bloemen! En het Kind Gods wenscht ze toch!

„Moedertje! moedertje!” roept de heldere stem en daarboven in den Hemel staken de Engelen hun spel en luisteren: „Moedertje, zijn er dan geen bloemen?”

„Neen, mijn lieveling, de tijd der bloemen is voorbij, maar die komt weer spoedig, mijn kind! Ja, het grasveld lijkt nu eentonig — hier, dit reepje linnen mag je hebben! Maak er kleine stukjes van en strooi ze uit op den wind! Dat zal op bloemen lijken, als de snippers neerdalen op het grasveld — op kleine, witte bloemen!”

Daarboven glimlachen de Engelen weemoedig, omdat Hij, het Kind Gods, zich tevreden moet stellen met wat op bloemen *lijkt*.

Nu treedt de kleine gestalte op het grasveld en heft de handjes hoog, de handjes, die gevuld zijn met kleine snippertjes wit linnen.

Zóó, de tengere gestalte hoog opgeheven, het gelaat stralend van liefde en schoonheid, zóó is Hij het middelpunt van het Heelal. En de zon weeft een gouden aureool om hem heen en de wind legt zich wakend neder en alle Engelen zien naar Hem.

Zóó is Hij het middelpunt aller gedachten, het Verleden wijst naar Hem heen met smachtend verlangen — de Toekomst ziet op Hem terug — en de plaats, waar zijn voetjes staan, daarheen worden duizend gebeden opgezonden.

Nu laat Hij de kleine witte snippertjes los — de wind is op zijn post, neemt ze op en verstrooit ze langzaam.

Daarboven lachen de Engelen blijde, nu de luide juichkreet van het Kind hen bereikt en ze zien naar den Vader, ze willen weten, wat de Vader voor zijn Kind gedaan heeft, dat Hij gedankt wordt met zulk een juichkreet.

Neen, Gods Kind behoeft niet te spelen, met wat bloemen *lijken*!

De wind draagt de snippertjes voort en waar er een neerdaalt, daar staat nu een bloempje, wit als het linnen, met een hartje van zonnegoud. Gods Kind behoeft niet meer te klagen, dat er geen bloemen zijn. Want déze bloemen zijn er altijd: als de oogst pas binnen is gehaald en als de eerste spruiten de donkere aarde weer doorbreken.

De bloem wordt genoemd: de lieveling der weiden: Madeliefje. En ook *wij* vinden altijd bloemen, vinden altijd *deze* bloem: tusschen het malsche, hooge gras van den volzomer en boven de kleine, vale grassprietjes van den Oudejaarsdag.
